

Dnes obloha se kaboní
jak zlopověstné znamení.
A k tomu někdo zazvoní tak naléhavě.
Ten zvonek nechám odeznít.
Vždyť nad tím, kdo to mohl být
se klidně můžu zamyslit nad lógrem v kávě.

Pak mě však zmůže zvědavost.
Ach, co to bylo za blbost?
Když otevřu, tak vstoupí host
s tak divnou tváří.
Vlasy jak popel z cigaret
a notně popraskanou pleť.
A rozpačitě říká "Hleď!
Jsem tvoje stáří".

R: "Já jsem tvé stáří... pozvi mě dál"
"Já jsem tvé stáří"
„pozvi mě dál“
„pozvi mě dáál“
„pozvi mě dál“

Když vůbec nic mu nevěřím,
proč mráz mi běží páteří?
A s mrazem horko soupeří
a krev mi vaří.
Vždyť žádný odznak nevytáh,
tak kam se šourá v bačkorách
a přitom říká "Žádnej strach,
jsem tvoje stáří".

Jak pavučina má svůj kout
a odtamtud se nechce hnout.
Jen cestou stačil utrhnout
list v kalendáři.
Teď tady sedí v županu.
Já neznám žádnou obranu,
když říká: "Už tu zůstanu.
Jsem tvoje stáří."

R: "Já jsem tvé stáří..."

A já mu na to povídám,
že sotva třicet roků mám.
To přece ještě spočítám,
ty sedmilháři.
Jen koukni. To je rodnej list.
Tak nasad' brejle a zkus číst.
A až to přečteš, rovnou zmiz
kam patříš, stáří.

Host na to: "Co je počet let?
Znám chlápka, ten má v účtě svět
a přitom devadesát pět,
ten mládím září.
Ty ale klidně odzíváš
snad všechno, nač se podíváš.

Už strašně dlouho v sobě máš
své vlastní stáří."

R: "Já jsem tvé stáří..."